

РЕШЕНИЕ

№ 3606

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2570** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.82 от Закона за водите.

Образувано е по жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място] против Решение №РР-4153/19.02.2021 г. на Директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място], с което е отнето част от разрешеното водно количество по Разрешително №01610361/26.01.2011 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, за водовземане на минерална вода с цел на водовземането „за отдых“ от находище на минерална вода „П. баня“ - №54 от Приложение №2 към чл.14, т.2 от ЗВ от Сондаж Сз-8 за обект Пътен кантон, находящ се в ПИ с идентификатор 55021.501.61 по плана на [населено място] баня с титуляр Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], а именно 3322,3 м³/год., като е изменено Разрешително №01610361/26.01.2011 г. в част „Параметри на разрешено водовземане“ в буква „а“ „Разрешен средноденоношен дебит“, която придобива следното съдържание „Q_{ср. ден.} = 0,015 л/сек“; в част „Параметри на разрешено водовземане в буква „в“ „Разрешен годишен воден обем“, която придобива следното съдържание „До 462,0 м³/год“ и в част „Разпределение на разрешения годишен воден обем по цели за ползване на минералната вода“, която придобива следното съдържание „До 462,0 м³/год“.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при липса на мотиви в противоречие с разпоредбата на чл.59, ал.1 АПК. Твърди се също, че решението е издадено в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Подробни доводи са изложени в жалбата, които се поддържат и в

хода на производството чрез процесуалния представител юрисконсулт А. Т.-Г. и в представена писмена защита. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Ответникът, Директора на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Неделя Г. в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност, като излага съображения за законосъобразност на оспорения акт. Подробни съображения развива в представени писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултското възнаграждение.

Участващия в производството прокурор от СГП дава заключение за недоказаност на жалбата.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка. Назначена е и приета СТЕ, заключението по която не е оспорено от страните.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите на страните приема за установено от фактическа страна следното:

С разрешително № 01610361/26.01.2011 г., издадено от Министъра на околната среда и водите е предоставено правото на Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място] да водовзема минерална вода с цел на водовземането "за отдих " от находище на минерална вода " П. баня" - № 54 от Приложение № 2 към чл. 14, т. 2 от Закона за водите (ЗВ), от Сондаж Сз-7, с разрешен средноденонощен дебит 0,12 л/сек и разрешен годишен воден обем 3784,30 куб. м/годишно за обект Пътен кантон, находящ се в поземлен имот с идентификатор 55021.501.61, (номер от предходен план – кв.3 УПИ II – Ведомствена почивна станция) по плана на [населено място] баня, [община] баня, област С. З..

От приложените към преписката декларации по чл.194б от ЗВ за периода 2017 г. – 2019 г. се установява, че А. е декларирало отнет годишен воден обем за периода 01.01.2017 г. -31.12.2017 г. - 170 куб. м., за периода 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г., - 427 куб. м. и за периода 01.01.2019 г. -31.12.2019 г. - 462 куб. м. За 2020 г. са декларирани 354 куб. м. От приложения към преписката Констативен протокол №СЗ-116 е видно, че при извършената на 22.06.2020 г. проверка е установено, че за периода от 01.01.2020 г. до 22.06.2020 г. използваното количество минерална вода е било 68 куб. м.

Със Заповед №РД-769/24.09.2020 г. на Министъра на околната среда и водите е наредено да се сформира работна група, която да извърши проверка на място и по документи във връзка с предприемането на действия от страна на БД И. по изменение и частично отнемане на разрешително, при което е установено неупражняването на права в определените в разрешителното параметри на водовземането.

С одобрен от Министъра на околната среда и водите доклад с изх. № РД-8-16/19.10.2020 г. от Директор дирекция "Планове и разрешителни" в БД И. е предложено Директорът на БД И. да измени служебно разрешително №01610361/26.01.2011 г., с титуляр А..

С писмо с изх. № РР-15-15/04.11.2020 г., на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл.34 АПК, титулярът по разрешителното е уведомен за образуваното административно производство по чл.79а, ал.2, вр. чл.79а, ал.1, т.5 ЗВ и е поканен да вземе участие, като се запознае с административната преписка и изрази становище във връзка с установеното основание за изменение и частично отнемане на индивидуалния

административен акт - разрешително №01610361/26.01.2011 г., издадено от Министъра на околната среда и водите. Писмото е получено на 05.11.2020 г., видно от обратната разписка с товарителница[EИК].

С писмо, постъпило в БД И. на 17.11.2020 г., А. е поискала да бъде представен препис от доказателствения материал и да се осигури възможност за становище по събраните доказателства. С писмо от 18.11.2020 г. са изпратени исканите копия на документи с указание, че в 7-дневен срок от датата на получаването има възможност да изрази становище, да прави писмени искания и възражения.

С писмо от 02.12.2020 г. е постъпило възражение от А., като е посочено, че не е взета предвид реалната възможност за водочерпане през цитирания период /2017 г., 2018 г. и 2019 г./, която подробно е описана във възражението. За относимия период е посочено, че през 2017 г. отчетеното ниско потребление се дължи на ремонт на обекта /липса на потребители/ и повреда на водомера, отстранена през м. август 2017 г., поради което неточно е отчетено реалното потребление. През 2018 г. поради ремонт базата отново е била неизползваема за повече от 2 месеца. Посочено е също, че ползването на минерална вода е основно за тангенторната вана, за която годишно са необходими 422 куб. м минерална вода, както и че в плановете им е да се осигури финансиране за изграждане на малък басейн с джакузи в обекта, от който ще се повиши потреблението на минерална вода. По изложените съображения А. счита, че разрешените дебит на водоземане не следва да бъде по-нисък от 0,08 л/сек или 2522,88 куб. м.

На 27.01.2021 г. е публикувано съобщение за публично обявление по чл.62а ЗВ на интернет страницата на БД И.. С писмо с изх. № РР-15- 12(3)/2020 г. /27.01.2021 г. е изпратено съобщение за публично обявяване до кмета на [община] баня във връзка с открита процедура за изменение и частично отнемане на разрешително №01610361/26.01.2011 г., издадено от Министъра на околната среда и водите на Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място]. С писмо вх.№ РР-15-13/4/01.02.2021 г. БД И. е уведомена от [община] баня, че обявяването е извършено на 29.01.2021г, за което е приложен протокол.

В 14-дневния срок по чл.64, ал.1 ЗВ от обявяването на 29.01.2021 г. в [община] на съобщението за откриване на процедура за издаване на разрешително по чл. 62а от ЗВ е постъпило възражение вх. №РР-15-15/6/10.02.2021 г. по процедурата от Агенция „Пътна инфраструктура“ със съдържание, идентично с възражението от 02.12.2020 г.

С оспореното в настоящото производство Решение №РР-4153/ 19.02.2021 г. на Директора на БД И. на основание чл.52, ал.1, т.4, чл.75, ал.1 и чл.79а, ал.2, вр. чл.79а, ал.1, т.5 ЗВ е отнето част от разрешеното водно количество по Разрешително №01610361/26.01.2011 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, за водоземане на минерална вода с цел на водоземането „за отдих“ от находище на минерална вода „П. баня“ - №54 от Приложение №2 към чл.14, т.2 от ЗВ от Сондаж Сз-8 за обект Пътен кантон, находящ се в ПИ с идентификатор 55021.501.61 по плана на [населено място] баня с титуляр Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], а именно 3322,3 м³/год., като е изменено Разрешително №01610361/26.01.2011 г. в част „Параметри на разрешено водоземане“ в буква „а“ „Разрешен средноденонощен дебит“, която придобива следното съдържание „Q_{ср. ден.} = 0,015 л/сек“; в част „Параметри на разрешено водоземане в буква „в“ „Разрешен годишен воден обем“, която придобива следното съдържание „До 462,0 м³/год“ и в част „Разпределение на разрешения годишен воден обем по цели за ползване на

минералната вода“, която придобива следното съдържание „До 462,0 м³/год“.

В решението административният орган е изложил мотиви, че същото е взето въз основа на документи, удостоверяващи, че титулярът на изпълнява условията в разрешителното, като не упражнява права в предоставените за това параметри, като така констатираното нарушение не е еднократно. От друга страна приема, че предвид целта на водоземането, а именно „за отдих“ и приоритетите на водоземането по чл.50, ал.4 ЗВ, при които предоставянето на минерална вода за профилактика и лечение е посочено като приоритет при разрешаване на водоземанията, с цел да не се попречи на евентуално осъществяване на бъдещи намерения е целесъобразно да бъде отнето част от разрешеното годишно водно количество поради необходимостта минералната вода, като общонационален неделим ресурс от висш държавен и обществен интерес, да се ползва по справедлив начин и да достига до по-голям брой лица, за да се усвоят от други ползватели и да бъде предоставена на гражданите, организациите и органите на местно съмоуправление с цел удовлетворяване на обществения интерес. Отчетен е фактът, че разрешеното количества минерална вода не се използват напълно от титуляра на разрешителното през периода 2017 г. – 2019 г., а от друга страна са блокирани и не могат да се усвоят от други водоползватели. Предвид факта, че минералната вода от находище „П. баня“ №54 има и здравословни свойства, то същите следва да се използват и да бъдат насочени към лечение, отдих и профилактика, респ. закрила здравето на гражданите, доколкото минералните води са ограничени по количество, поради което тяхното неефективно ползване не следва да бъде допускано.

В мотивите на решението са разгледани възраженията на А., които са приети за неоснователни. Относно възражението, че по-малкото отчетено количество се дължи на ремонт и други пречки е прието, че изцяло в тежест на титуляра е да отстранява всички неизправности относно проблеми, касаещи водочерпането или извършени ремонтни дейности, повреди и изпълнението на договори, които не засягат административния орган. В негова тежест е да осигури балансирано водочерпане, което да отговаря на условията, заложи в разрешителното. Относно изменението на разрешителното е посочено, че рязмерът на разрешения воден обем е определен съобразявайки потребеното годишно водно количество през периода 2017 – 2019 г., бъдещото потребление и изискванията на чл.151, ал.5 и ал.6 от Наредба №1/10.10.2007 г. за проучване, ползване и опазване на подземните води.

От приетата по делото СТЕ се установява, че съгласно Заповед №239/12.03.2013 г. на Министъра на околната среда и водите, ЕР на НМВ „П. баня“ е утвърден за 10,59 л/с. Технически възможният дебит на сондаж С₃-8 е 1,5 л/с. За водоземане от С8, НМВ „П. баня“ има издадени 7 разрешителни, конкретно посочени от вещото лице в експертната с разрешените количества минерална вода. Посочено е, че за останал свободен ресурс 0,25 л/с е открита процедура на ПРО ЕАД. Според заключението на вещото лице за тангенторната вана с обем 200 л. за 8 процедури при 8 часов работен ден, като 1 процедура е 1 час, при работа 7 дни в седмицата, 365 дни годишно за период от 12 часа дневно са необходими 876 м³ годишно.

Че в обекта има монтирана тангенторна вана и как работи същата се установява от разпита на допуснатия свидетел – главен специалист, управител на базата. Този свидетел установява, че преди 2020 г. е имало проблем с ползването на минералната вода през лятото, когато е работил централният плаж, който тогава е бил частна собственост, и те не могли да теглят минерална вода. На подаваните в тази връзка

жалби не било обърнато внимание. Същата установява също, че през процесния период за 6-7 месеца не са ползвали минерална вода, тъй като е правен ремонт на третия етаж на сградата и през този период не е имало посетители. След това е правен ремонт поетапно и на втори и първо етаж, когато също не е черпена минерална вода поради липса на посетители.

За установяване на твърденията в жалбата относно причините, поради които е било намалено количеството използвана минерална вода от А. е представено обявление за приключване на договор за обществена поръчка изх. №24-00-155/18.05.2017 г. с предмет „Извършване на текущ ремонт на материално-техническата база на обект, стопанисван от А. О. С. З. – кантон П. баня, [населено място] баня, в което е отразено, че към тази дата договора за строителство е изпълнен. От същото не става ясно какъв е бил срокът на изпълнение.

От представеното на лист 16 от делото писмо се установява, че А. е констатирала, че след възстановяване дейността на кантона след основан ремонт и започнало водоземане монтираният пломбиран водомер не отчита ползваното количество вода. Посочено е, че О. – С. З. ще организира закупуването и монтажа на нов водомер, за което административните органи ще бъдат уведомени. От приложеното на лист 17 от делото писмо е видно, че водомерът е демонтиран на 31.07.2017 г., отремонтиран и монтиран на мусто на 03.08.2017 г.

По делото не са представени доказателства и не се твърди да е изграден басейн в кантона, за каквито намерения са изложени доводи в представеното пред административния орган възражение. В тази връзка в заключението на вещото лице е посочено, че от инвестиционното намерение на А. е отпаднал неизградения басейн с обем 75 м³.

Твърденията за наличие на проблеми относно водоползването през 2016 г. са неотнормими към спора, тъй като основание за издаване на процесното решение е намаленото водоползване през 2017 г., 2018 г. и 2019 г. Предвид това представените в тази насока доказателства не следва да бъдат обсъждани.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК. Оспореният акт е изпратен на адресата с писмо от 19.02.2021 г. и е получен на 23.02.2021 г., видно от приложеното към преписката известие за доставянето му. Жалбата е изпратена по пощата на 08.03.2021 г.

Разгледана по същество, същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният акт е издаден от Директор на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно съгласно чл.79а, ал.2, вр. чл.52, ал.1, т.4 ЗВ е компетентен да издава актове за отнемане на разрешителното за част от водоземане или ползване на водния обект. В този смисъл оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството използва по-малко от разрешения годишен воден обем през периода 2017 г., 2018 г., и 2019 г., като е прието, че тази тенденция се е запазила и през 2020 г. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на

издателя му. Разгледани са възраженията на А. и ответникът се е произнесъл по тяхната основателност. Неоснователни са бланкетните възражения за липсата на мотиви в разпоредителната част на акта. В оспореното решение са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Фактическите и правни основания за издаването на административния акт представляват неговите мотиви и същите са отделен реквизит, съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК, което е сторено в настоящия случай. В разпоредителната част на административния акт, съгласно т.5 на същата разпоредба се определят правата и задълженията, начина и срока за изпълнение и в тази част не се излагат мотиви. Предвид изложеното съдът намира, че не е налице нарушение във формата на акта, което да обосновава неговата отмяна на основание чл.146, т.2 АПК.

Съдът намира, че при издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изпълнени са общите условия по чл.26 АПК за уведомяване на адресата на акта при започване на производството и по чл.35 АПК за издаване на индивидуалния административен акт едва след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Спазено е и специалното правило по чл.62а, ал.2 ЗВ съобщението със съдържанието по ал. 1 да се изпрати на кмета на съответната община за публично обявяване и да се поставя на интернет страницата на органа по чл.52, ал.1 ЗВ. Следователно не е налице основание за отмяна по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено в несъответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно посочената в него като правно основание норма на чл.79а ЗВ, пълно/частично отнемане на разрешителното за водовземане може да се извърши при условията на ал.1, т. 1-7, т. е. при оперативна самостоятелност на административния орган. При оспорване на актовете, издадени в тази хипотеза, съдът проверява освен дали органът е разполагал с оперативна самостоятелност, спазил ли е изискванията за законосъобразност на административните актове по чл.146 АПК, включително и принципа за съразмерност по чл.6 АПК.

В случая като основание за издаване на процесния акт е посочена разпоредбата на чл.79а, ал.1, т.5 ЗВ - неупражняване на права в определените в разрешителното параметри на използването. Законът не предвижда за какъв срок е релевантно бездействието. Ответникът го е счел за системно проявено през три последователни години /2017 г., 2018 г. и 2019 г./. От представените по делото декларации по чл.194б ЗВ се установи, че за този период е налице неоползотворяване на значимелна част от разрешения годишен обем минерална вода. Тази тенденция е запазена и през 2020 г., за която с подадената декларация по чл.194б ЗВ за периода 01.01.2020 г. -31.12.2020 г. А. е отчетло отнет годишен воден обем 354 куб. м при разрешен годишен воден обем 3784,30 куб.м/годишно. Следователно за административния орган е била налице предпоставката по чл.79а, ал.1, т.5 ЗВ за отнемане на част от разрешеното водно количество по Разрешително

№01610361/26.01.2011 г. Наведените от оспорващия доводи за причините, поради които е било налице по-малко потребление не обосновават извод за липса на основание за издаване на процесното решение. От една страна не се установи по категоричен начин през какъв период от време кантонът не е работил поради ремонт и липса на посетители. Повредата във водомера през 2017 г. също не е основание да се приеме като причина за намаленото потребление. Освен това не се изтъкват и не се доказват причини за 2019 г. и за 2020 г., през който период минералната вода също е използвана в значително занижен обем. Тук следва да се посочи, че доколкото актът е издаден през 2021 г. потреблението за 2020 г. е от решаващо значение както при преценката за наличие на основанието по чл.79а, ал.1, т.5 ЗВ, така и относно бъдещото потребление. Количеството потребена минерална вода за 2020 г. действително е декларирано през 2021 г., но преди издаване на процесното решение. Освен това се установи, че единственото съоръжение, което черпи минерална вода в кантона е тангенторната вана, максимално необходимото за която количество минерална вода /по заключението на вещото лице/ е далеч под разрешеното количество минерална вода. Следователно за административния орган са били налице предпоставките за намаляване на разрешеното количество минерална вода за потребление от оспорващия.

Незаконосъобразен обаче е изводът му относно изменението: „Разрешен средноденонощен дебит“ - „ $Q_{\text{ср. ден.}} = 0,015 \text{ л/сек}$ “; „Разрешен годишен воден обем“ - „До $462,0 \text{ м}^3/\text{год}$ “ и „Разпределение на разрешения годишен воден обем по цели за ползване на минералната вода“ - „До $462,0 \text{ м}^3/\text{год}$ “. За да определи тези параметри административният орган се е позовал само на потребеното количество минерална вода през посочения период от 3 години. Съгласно разпоредбата на чл.55, т.1, т.2, т.3 и т.4 ЗВ при произнасянето си е бил длъжен да отчете наличните водни ресурси, потребностите на ползвателя на водния обект, състоянието на водното тяло и придобитите права, което той не е направил. Безспорно се установи по делото от заключението на съдебно-техническата експертиза, че други потребители на находище П. баня има, като наличния воден ресурс е достатъчен да им осигури разрешените количества минерална вода. Не са изследвани обаче потребностите на потребителя, за функционирането на съоръжението в обекта му, както се установи от СТЕ са необходими по-големи количества минерална вода от разрешените с процесното решение. Следователно новоопределените параметри не са съобразени с доказаните потребности на ползвателя, които е трябвало да бъдат съобразени при изменение на разрешителното.

След като това не е направено оспореният акт е издаден в противоречие и с чл.6 АПК, задължаващ административните органи да упражняват правомощията си без да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за постигане целта на акта. С оспореното решение, освен че се накърняват правата на жалбоподателя като необосновано се отнема/изменя разрешеното годишно водно количество по издаденото разрешително за водовземане, не се постига и предвидената от ЗВ цел за ползването на минерална вода - управление на водите в интерес на обществото и за опазване на здравето на населението, както за устойчиво,

балансирано и справедливо водоползване.

По тези съображения съдът счита, че оспореното Решение № РР-4153/19.02.2021 г. на Директора на БД И. като материалнонезаконносъобразно и противоречащо на целите на ЗВ следва да бъде отменено.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 АПК оспорващият има право на присъждане на направените от него разноски. Същият е представляван от служител с юридическо образование, при което за процесуалното му представителство му се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на оспорващия следва да бъдат определени в размер на 120 лв., с оглед естеството на производство и извършените процесуални действия по представителство на оспорващия по делото. Освен това платено е и възнаграждение на вещото лице по приетата СТЕ в размер на 400 лева. Следователно Б. дирекция „И. район“, [населено място] следва да бъде осъдена да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място] деловодни разноски в размер на 520 лева. Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.2 АПК Административен съд - София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №РР-4153/19.02.2021 г. на Директора на Б. дирекция „И. район“, [населено място].

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“, [населено място] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място] деловодни разноски в размер на 520 /петстотин и двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: